

IZ MLADIH PERES

Pomlad ga je ozdravila

Že pet tednov je ležal Francek v postelji. Neko jutro se je prebudil ves izmučen, strašne sanje so ga vznemirjale vso noč. V glavi mu je šumelo, vse ga je bolelo, reči okrog sebe je videl, kakor bi bile nekje daleč in v meglo zavite. Mamica je vse dni preslonela ob njegovi postelji, dala mu je, kar si je pozelel. Ozdravel ni. Oči so se mu vdrle, prej sveža in rdeča lica so pobledela. Žalostno je gledal s postelje skozi okno, ko je tulil veter in sipal redke, drobne snežinke. Včasih je veter ponehal in za hip je posijalo sonce, a ni imelo moči, da bi ogrelo mrzle trate, pokrite s tanko plastjo snega.

Nekega večera je sijalo sonce zelo lepo in toplo. Zdelo se je, kakor da noče zaiti, da hoče za vedno ostati in obsevati zemljo. Dolgo in nepremično je gledal Francek zlato progo na sosednji strehi, ki so jo risali sončni žarki. Ko je zadnji žarek poslednjič zatrepetal in izginil, je Francek zaspal, mirno in globoko, prvič, odkar je bil bolan. Zazdelo se mu je, kakor da se je soba razmeknila, stene so izginile in prikazala se je tako čudovito lepa planjava, da je Francek začudeno vzdiknil in vstal. Sonce je sijalo tako lepo, kakor še nikdar poprej, ravor je pogledal, vse je bilo čudovito, raman je bila posejana s prekrasnimi cvetkami, zeleno drevje se je lahko zibalo v vetrčku, ki je pihal čez planjavo in božal Francka po laseh. »Saj sem bolan, saj ne morem hoditi, saj je zunaj mraz«,

se je čudil in hodil med rožami, ki so se sklanjale pred njim. Dolgo, dolgo je hodil in tako mehko, tako čudno mu je bilo pri srcu...

Kakor vsako jutro je mamica po prstih stopila k Franckovi postelji z žalostnim, zaskrbljenim obrazom in mu popravila odejo. Francek je sladko spal, z nasmeškom na ustih, in iz prej tako bledih lic mu je dihalah rahla rdečica. Vsa vzradoščena se je mamica sklonila bliže k njemu, tedaj se je Francek prebudil, ves vesel objel mamico in skočil iz postelje zdrav in radosten.

Zunaj je sijalo sonce, zelene trate so se bleščale, veter je nosil njihov čudno sladki vonj. — Tisto noč je vstala Pomlad.

D. ago K.

Čuj, preko trat...

Čuj, preko trat, dreves
drevi vihar,
udar na udar
se čuje z nebes.

Pod drevesom sem postala;
še vejica doli ni pala —
in kakor poprej
vse polno je vej,
ki rastejo, svetlo cvetó...

Ljudmila Seškova

Pismo iz Prekmurja

Dragi gospod urednik »Zvončka«!

Moji součenci in součence so me izvolili, da Vam moram pisati v znak zahvale za podarjene nam tako lepe »Zvončke«. Ne morete si predstavljati, kako se jih veselimo. Za Vašo veliko naklonjenost se Vam ne moremo v dovoljni meri zahvaliti. Bodite uverjeni, da jih bomo vsi prav z veseljem prečitali. Radi imamo tudi gospoda učitelja, ker se trudi, da nam preskrbi zanimive knjige.

Da Vam malo opišem naše Prekmurje. Prebivamo v vasi Radmožanci, ki leži ob jugoslovansko-madžarski meji, 10 km severno od Lendave. Torej smo v »raven-skem« delu Prekmurja. Prebivalci so večinoma poljedelci in živinorejci. Doma govorimo vsi madžarski, v šoli pa se marljivo učimo slovenščine, kajti vemo že prav dobro:

če več jezikov znaš, več glav veljaš. Župnijo in pošto imamo v Dobrovniku, občino pa v Genterovci.

Še enkrat prav iskrena hvala za vse »Zvončke«! Iskreno Vas pozdravlja v imenu 38 součenk in součencev

Bago Gizela, učenka 3. razr.
viš. nar. šole v Radmožancih

Ljubi moji Prekmurčki,

zelo sem bil vesel Vašega pisma, ki mi je prineslo toliko pristrčnih pozdravov mojih mladih prijateljev. Le pridno se učite slovenščine in srbohrvaščine! Pa spoštujte gospoda šolskega upravitelja, ki se trudi z Vami in Vas uči ljubiti jezik Trubarjev, Prešernov, Mažuraničev, Nogošev in našo divno Jugoslavijo.

Mnogo lepih pozdravov vsem
urednik »Zvončka«